

“ఏంటి ఇంత పొద్దున్నే తయారైపోయారు? ఎక్కడికైనా వెళ్ళాలా?” ఉదయం తొమ్మిదికల్లా పనులన్నీ పూర్తి చేసుకుని కూర్చున్న సుబ్బారావునూ, చింటూనూ ఉద్దేశించి అంది సుబ్బలక్ష్మి.

“కాస్త పనుందిగానీ తొందరగా టిఫెన్ పెట్టేయ్యవా” అడిగాడు సుబ్బారావు.

“ఏంటో ఆదివారం అంత ముఖ్యమైన పని” ఆరాతీసింది సుబ్బలక్ష్మి.

సుబ్బారావు, చింటూ ముఖాలు చూసుకున్నారు. ‘నేను చెప్తాలే నువ్వుండు’ అన్నట్టు చింటూకి సైగచేసి “ఇవాళ ఇండియా పాకిస్తాన్ ఫిఫ్త్ అండ్ ఫైనల్ వన్ డే ఇంటర్నేషనల్ మ్యాచ్ ఉంది కదా! చూద్దామని” అన్నాడు. సుబ్బారావు.

“ఓహో! తండ్రీకొడుకు లిద్దరూ కూర్చుని టీవీ చూస్తుంటే టైంప్రకారం అన్నీ అందించాలి కాబోలు” అక్కనుగా అంది సుబ్బలక్ష్మి.

“ప్లీజ్ సుబ్బా! ఈ ఒక్కరోజుకీ సర్దుకోవా” బ్రతిమాలాడు సుబ్బారావు.

“ఆ! పొద్దున్నించీ సాయంత్రం దాకా నడుములు పడిపోయేట్టు కూర్చుని పడీపడీ చూస్తారు కానీ మనవాళ్ళేమైనా గెలుస్తారా, పెడతారా?”

“అదేంటమ్మా, మ్యాచ్ మొదలుకాక ముందే అట్లా అనేశావు?” చింటూ అందుకున్నాడు.

“మనవాళ్ళ ప్రతిభ తెలీందేం కాదు కదా! చెరో రెండు మ్యాచ్లు గెలిచి సిరీస్ నువ్వా నేనా అన్నట్టు ఉంది. అందులో ప్రత్యర్థి పాకిస్తాను. అంతగట్టిగా నిలబడి గెలిచేంత ఆత్మస్థైర్యం మనవాళ్ళ కుంటుందా? ఎన్నిసార్లు చూడలేదు?”

“అట్లా అనకు సుబ్బా! ఈసారి మనవాళ్ళు ఖచ్చితంగా గెలుస్తారు.”

“అంతరూఢిగా ఎట్లా చెప్పగలరో!”

“దేశమంతా అదే కోరుకుంటోంది. నువ్వాక్కదానివే ఇట్లా మాట్లాడుతున్నావు.”

“దేశమంతా ఏం కోరుకుంటే అది జరిగిపోతుందా?”

“అందరి దృష్టి వాళ్ల మీదే ఉంటుంది కాబట్టి, అందరూ తమ ఆట చూస్తున్నారని వాళ్ళకి తెలుసు కాబట్టి మన దగ్గర్నించీ థాట్ వైబ్రేషన్స్ వాళ్ళకి చేరి బాగా ఆడేటట్టు చేస్తాయి.” పెద్ద సిద్ధాంతం బోధిస్తున్నట్టు చెప్పాడు చింటూ.

“మీ తిప్పలు మీరు పడండి” అంటూ వినవిసా లోపలి కెళ్ళిపోయింది సుబ్బలక్ష్మి.

వేడివేడి పూరీలు పళ్ళాల్లో పెట్టుకుని వచ్చిన సుబ్బలక్ష్మిని చూసి “మీ అమ్మ మాట కరుకుగానీ మనసు వెన్నరా” అన్నాడు సుబ్బారావు చింటూతో.

“ఈ మాటలకేం లెండి” అంటూ ముసిముసిగా నవ్వుతూ ముద్దుగా విసుక్కుంది సుబ్బలక్ష్మి.

ఇంతలో చింటూ “య్యస్సే...” అని అరిచాడు.

“ఏమైందిరా” అడిగాడు సుబ్బారావు.

“టాస్ పాకిస్తాన్ వాళ్ళు గెలిచి బ్యాటింగ్ ఎంచుకున్నారు” చెప్పాడు చింటూ.

“దాని కంత సంతోషమెందుకు బాబూ? టాస్ దగ్గర కూడా మనవాళ్ళకి అదృష్టం లేదు” వెటకారంగా అంది సుబ్బలక్ష్మి.

“టాస్ కలిసిరాకపోయినా పాకిస్తాన్ వాళ్ళు తెలివితక్కువగా బ్యాటింగ్ తీసుకున్నారు. మన వాళ్ళు ఫస్ట్ బ్యాటింగ్ కంటే సెకండ్ బ్యాటింగ్ బాగా ఆడతారు తెలుసా?” ఆరిందాలా చెప్పాడు చింటూ.

“అవునవును. ఇవాళ జయం మనదే”

క్రికెట్ మ్యాచ్

అన్నాడు సుబ్బారావు.

“అబ్బో! అన్నీ మీకే తెలుసు, నాకేమీ తెలీదు.” అంటూ మూతి మూడు వంకర్లు తిప్పి వంటింట్లో కెళ్ళిపోయింది సుబ్బలక్ష్మి.

“అమ్మా! వాళ్ళు లంచ్ కెళ్ళేటప్పటికీ మన భోజనం కూడా తయారైపోవాలి. మళ్ళీ వాళ్ళు ఆట కొచ్చేటప్పటికి టీవీ ముందు కూర్చోవాలి మనం.” కేకేశాడు చింటూ.

“మనం ఎందుకులే! మీరు కూర్చోండి చాలు” లోపల్నించే చిరాకు పడింది సుబ్బలక్ష్మి. వంట ధ్యాసలో పడి ఆట గురించి

పట్టించుకోలేదు సుబ్బలక్ష్మి. వంట పూర్తిచేసి బయటికి వచ్చేటప్పటికి పాకిస్తాన్ వాళ్ళ ఆట పూర్తయ్యింది.

“ఏమైంది?” అడిగింది.

“అయిదు వికెట్లకి మూడొందల ఇరవై నాలుగు కొట్టారు. అంటే మనవాళ్ళు మూడొందల ఇరవై ఐదు కొట్టి గెలవాలి.” వివరించాడు చింటూ.

“అయినట్టే. అంత స్కోరు చూసేటప్పటికే మన వాళ్ళకి గుండెలు జారిపోతాయి. ఇంక ఆడినట్టే. మీరు భోజనాలకి రండి.”

భోజనం పూర్తవగానే టీవీ పెట్టి “రామ్మా చూద్దాం” అని పిలిచాడు చింటూ.

“మీకు పనేం లేదు కాబట్టి చూస్తారు. నేను పొద్దున్నించీ పని చేసిచేసి అలసిపోయాను. నా కోపిక లేదు. నేను కాసేపు పడుకోవాలి” అంటూ పడగదిలో కెళ్ళిపోయింది సుబ్బలక్ష్మి.

నిద్రలేచి సుబ్బలక్ష్మి బయటికి రాగానే “సుబ్బా! ఆట మంచి రసపట్టులో ఉంది. వేడివేడిగా పకోడీలు చెయ్యరాదూ” అన్నాడు సుబ్బారావు.

“ఎట్లా ఆడుతున్నారేమిటి?”

“వంద కొట్టారు.”

“ఎన్ని ఓవర్లయ్యాయి?”

“ఇరవై.”

“వికెట్లెన్నిపడ్డాయో?”

“ఐదు.”

“హూ! వాళ్ళు యాభై ఓవర్లాడి ఐదు వికెట్లు పోగొట్టుకుంటే ఇరవై ఓవర్లకే మనవాళ్ళు ఐదు వికెట్లు సమర్పించుకున్నారు. ఇంకా ముప్పై ఓవర్లలో రెండొందల ఇరవై ఐదు పరుగులు తియ్యాలి. అంటే... ఓవరుకి ఏడు పరుగుల పైన కావాలి, అదీ వికెట్లు నిలిస్తే. గెలిచినట్టే.”

“టెండూల్కర్ ఉన్నంత వరకూ మనకేం భయంలేదమ్మా.”

“ఆ! ఎంతసేపూ ఆ టెండూల్కర్నే పట్టుకుని వేళ్ళాడుతుంటారు. కుర్రాళ్ళంతా వెంటవెంటనే పడిపోతుంటే ఆ ముసలాడు గెలిపిస్తాడా?”

పాలపర్తి జ్యోతిష్మతి

